

ligheden. Og det er nok her, de store forskelle kommer frem.

Mængden af papirer og bureaukrati fører modvilje med sig. I stedet skal vi have sikkerhed for, at reglerne overholdes, og vi skal sikre lysten til at overholde reglerne, samarbejdet mellem virksomheden og dens ansatte, lysten til at sørge for, at tingene fungerer i dagligdagen hver eneste dag, hver eneste time.

Kl. 13.45

De fire beslutningsforslag, som her er fremlagt fra venstrefløjens side, mener vi i Det Konservative Folkeparti vil være et væsentligt tilbageskridt for den udvikling, som vi heldigvis har kunnet se i løbet af de sidste par år. Situationen var jo den for et par år siden, at hvis man omtalte arbejdsmiljø for en selvstændig erhvervsdrivende, kunne man se nakkehårene rejse sig. Og hvorfor kunne man det? Ja, det var jo ikke modvilje mod at have et godt arbejdsmiljø, det ved vi alle sammen også er til gavn for den enkelte virksomhed, men det var frygten for den mængde af bureaukrati, mystiske afgifter og tilskud, junglen af papirer, som den tidligere regering havde smidt ned over arbejdsmiljøområdet. Og de fire forslag her går tilbage i den retning.

Man vil øge antallet af tilsyn. Det er jeg sådan set ganske enig i, og det er også derfor, det er en del af den arbejdsmiljøreform, som vi fra konservativ side er utrolig glade for at have fået igennem. Vi vil faktisk besøge næsten dobbelt så mange virksomheder om året, som der er lagt op til i det første forslag. Samtidig mener vi, det er væsentligt at prioritere indsatsen, så vi sørger for, at vi nu får en aktiv indsats for at slå ned der, hvor det står allerværst til.

Så er der den gamle travet med bedriftssundhedstjenesten, hvor man skal tvinges ind i de stive systemer. Man skal ikke bare tvinges til at betale til en rådgivning, som man ikke behøver at bruge, man skal også tvinges til at betale til en ganske bestemt rådgivning.

Her er altså en pligt til at betale – en god, gammeldags socialdemokratisk tankegang – men hvorfor ikke en pligt til at benytte det? Det er det, vi har lagt op til med den arbejdsmiljøreform, som vi Konservative nu er en del af. Her tvinger vi ikke nogen til at betale, for det hjælper jo ikke; det er jo bare på papiret. Her tvinger vi virksomhederne til at modtage rådgivningen, få den vejledning, der skal til for at løse de problemer, der måtte være på den enkelte virksomhed.

På den måde får man altså pligten til at bruge, men man får også muligheden for selv at

vælge: Hvor kan vi bedst søge vores rådgivning? Er der problemer på virksomheden, så er man tvunget til at søge rådgivningen og så finde ud af, hvor man helst vil have den. Er der ingen problemer, så står det nu virksomheden frit for, hvordan man vil sikre det gode arbejdsmiljø, om man vil ansætte en medarbejder til at tage sig af arbejdsmiljøet, eller om man vil søge rådgivning. Og hvor man vil søge det, ja, det står virksomheden frit for, så længe arbejdsmiljøet er i orden.

Så er der endnu en gang denne her med sikkerhedsrepræsentanten. Venstrefløjen vil sætte stive regler op selv for de små virksomheder, men virkeligheden er jo den, at på en lille virksomhed er dialogen lettere. Der er ikke så mange medarbejdere, og det er nemmere at få talt sammen. Man kan gøre det på den måde, som man selv føler er bedst, på den måde, der passer til den enkelte virksomhed. Man kan oprette en stilling til en sikkerhedsrepræsentant, hvis det er det, man ønsker, eller man kan søge råd og vejledning fra en virksomhed, en BST, hvis det er det, man mener der bedst kan hjælpe på den enkelte virksomhed.

Men det vigtige her er altså, at man gør det sådan, som det passer bedst til de realiteter, der er på den enkelte virksomhed.

Så er der de administrative bøder. Det er jo også en gammel diskussion, som vi har haft før, da vi ændrede reglerne. Der er spørgsmålet igen: Er det, der er vigtigt, papirerne, eller er det, der er vigtigt, hvad der rent faktisk sker – om arbejdsmiljøet er i orden, om der sker ulykker på den enkelte virksomhed?

For os i Det Konservative Folkeparti er det, det er vigtigt at slå ned på, naturligvis der, hvor arbejdsulykkerne sker; der, hvor arbejdsmiljøet ikke er i orden. Uanset om det er en farlig maskine, der ikke er skærmet af, eller om det er chikane eller mobning, så er det vigtigt for os, at vi får bugt med problemet, så mennesker ikke bliver udsat for et dårligt arbejdsmiljø. Det er langt vigtigere, end om man kan stille op på geled og følge venstrefløjens stive systemer. Det her handler om mennesker, og derfor må indsatsen gå på den faktiske risiko.

Er der reelle problemer, ja, så skal der slås hårdt ned. Er der ingen problemer, jamen så får virksomheden lov til at slippe. Det er hele princippet i den arbejdsmiljøreform, som vi nu er blevet enige med en række partier om, og som vi er utrolig glade for, og som vi mener – i modsæt-